

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 34

Extra editie 34 ivm coronacrisis

1 november 2020

*Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven
en alle andere geïnteresseerden*

ALLERHEILIGEN

ALLERZIELEN

Gelukkig ben je als je leeft,
als een mens uit één stuk,
van toen en van nu.
Zij zijn hoop voor ons.
We mogen dit vandaag, op afstand,
vieren, samen met:
de Vader en de Zoon en de heilige Geest.
Amen.

Zalig (gelukkig) ben je, als je ...

We gebruiken het woord "zalig" als we iets geweldig vinden,
het eten verrukkelijk is en we genieten van een gezellig samen zijn.

We gebruiken het woord "zalig" ook voor mensen
die goudeerlijk waren en zijn,
mensen waarbij je jezelf mag zijn
en die anderen hoger achten dan zichzelf:
glasheldere mensen.

Heiligen zijn van die "zalige" mensen.
Ze zijn een licht in verwarrende moeilijke tijden.
Ze wijzen de richting aan die we kunnen gaan
om geluk te vinden en te leven in vrede.

Vandaag mogen we zeggen dat we gelukkig mogen zijn
met mensen die een licht zijn
voor allen die het moeilijk hebben
en vluchtelingen de weg wijzen.

Moge wij dit in dankbaarheid gedenken.

***De doden zijn niet afwezig, zij zijn onzichtbaar
Augustinus***

Allerheiligen

Eerste lezing: Openbaring 7,2-4.9-14

Een grote groep mensen staat voor Gods troon om hem te eren.

Ik Johannes zag hoe God zijn dienaren tekende met zijn zegel op hun voorhoofd. Het waren er 144.000. Daarna zag ik een grote menigte die niemand tellen kan, bijeengeroepen uit alle volkeren en talen. Zij stonden voor de troon van Hem die leeft en rondom het Lam. Zij waren gekleed in stralend wit. En zij zongen met machtige stemmen en riepen: Gezegend onze God de Levende en gezegend het Lam. Ik vroeg: die daar, die zingen, gekleed in stralend wit, wie zijn dat? Iemand sprak tot mij: zij zijn het die door de hel zijn gegaan. Toen zag ik de doden staan voor de troon, groten en kleinen. De zee gaf haar doden terug. De dood en de afgrond gaven hun doden terug. (Vertaling Huub Oosterhuis)

Vraag: Wie is een heilige voor je? Waarom wil je die persoon uit verleden of heden eren?

Evangelie: Matteüs 5,1-12a

Jezus geeft ons vandaag een aantal richtlijnen hoe wij kunnen leven, als we Hem willen volgen.

Toen Jezus deze menigte zag, ging Hij de berg op en, nadat Hij zich had neergezet, kwamen zijn leerlingen bij Hem. Hij nam het woord en onderrichtte hen aldus:

“Zalig de armen van geest,
want aan hen behoort het Rijk der hemelen.

Zalig de treurenden,
want zij zullen getroost worden.

Zalig de zachtmoedigen,
want zij zullen het land bezitten.

Zalig die honger en dorst naar de gerechtigheid,
want zij zullen verzadigd worden.

Zalig de barmhartigen,
want zij zullen barmhartigheid ondervinden.

Zalig de zuiveren van hart,
want zij zullen God zien.

Zalig die vrede brengen,
want zij zullen kinderen van God genoemd worden.

Zalig die vervolgd worden om de gerechtigheid,
want hun behoort het Rijk der hemelen.

Zalig zijt gij, wanneer men u beschimpt,
vervolgt en lasterlijk van allerlei kwaad beticht om Mijnentwil: Verheugt u
en juicht, want groot is uw loon in de hemel. Zo immers hebben ze de
profeten vervolgd die voor u geleefd hebben.

Vraag: Wanneer ben je een gelukkig mens?

Overweging

Toen ik nog pastor was van de Boskapel in Nijmegen, baden wij op 1 november een bij de tijd geschreven litanie van Alle Heiligen. Dus naast de vertrouwde namen zoals van Maria en Jozef, voegden wij daar ook namen aan toe van charismatische, profetische en populaire personen zoals bisschop Bekkers, Roger Schütz, Edward Schillebeeckx, Etty Hillesum en majoor Bosshardt. Zij behoren niet tot de heiligverklaarden, maar zijn wel inspirerend voor de mensen van vandaag. Een medebroeder reageerde hierop als volgt: met Allerheiligen gaat het niet om een opsomming van namen van bepaalde mensen, keurig op een rijtje, die buitensporige dingen hebben gedaan of geestelijke krachtpatsers waren. Als er één karakteristiek is voor dit feest, dan is het wel dat we geen individuele personen in het zonnetje gaan zetten! Het is bij uitstek het feest van de gemeenschap, ons aller feest.

En inderdaad: als je de Schriftpassages van vandaag er op na leest zie je dat het sleutelwoord 'menigte' is. Het boek der Openbaringen heeft het over een grote menigte die niemand tellen kan. En aan het begin van de Bergrede verzamelt de menigte zich aan de voet van de berg waar Jezus zijn zaligsprekingen meegeeft. Hij heeft het over gewone mensen die de goede weg bewandelen.

- Dat zijn de armen van geest, die hun leven radicaal beleven als een geschenk van God.
- De treurende, die mee in het verdriet gaan staan van hun naaste medemensen.
- De zachtmoedigen, die door hun zachte kracht mensen met elkaar weten te verbinden.
- Zij die hongeren naar gerechtigheid, en daarom weigeren om elke vorm van onrecht goed te praten.
- De barmhartigen, die teder en fijngevoelig omgaan met de kwetsuren van hun medemens.
- De zuiveren van hart, die hun eigen geweten blijven onderzoeken.
- De vreedstichters, die aan geweld niet het laatste woord willen geven.
- Degenen die vervolgd worden, omdat ze hun geloof, hoop en liefde niet opgeven.

De acht zaligheden gaan dus niet over individuen die officieel zijn erkend als heilig, maar ze gaan ook niet over een vormeloze massa. Ze gaan over een mensenmenigte die hart en oren wijd openzet voor Jezus' onderricht en de wil heeft om zich door hem te laten leiden op de goede weg. Theresia van Lisieux (om toch maar een naam te noemen) heeft dat gedaan op een oppervlakte die niet groter was dan een afdeling op Glorieux. Toen dan ook bekend werd gemaakt dat ze zalig verklaard zou worden, merkte één van haar medezusters op; 'Theresia zalig? Ze heeft toch niets buitengewoons gedaan?'

Allerheiligen is het feest van al die kleine heiligen, mannen en vrouwen, die iets van God zichtbaar maken. Oscar Romero, de bisschop van El Salvador, die vermoord werd omdat hij zijn stem gaf aan slachtoffers van onrecht, spreekt over heiligheid als volgt: 'De heilige is niet een volmaakt mens, want niets van wat we doen is volmaakt. Geen enkele verklaring kan alles zeggen van wat er gezegd moet worden. Geen enkel gebed zegt helemaal ons geloof uit. Geen enkele godsdienst brengt de volmaaktheid. Geen enkel program voert helemaal de taak van de kerk uit.

Als je het zo ziet, is er hoop voor ieder van ons: ook wij kunnen en moeten heilig zijn, dat is: christen zijn, in het voetspoor treden van Jezus Christus. Niet meer en niet minder, daartoe zijn we geroepen. Daarom vieren we op Allerheiligen ook onszelf!

Gedachtenis aan Allerzielen

Allerheiligen en Allerzielen overlappen elkaar. Gaat het bij Allerheiligen om een grote menigte die niemand tellen kan, bij Allerzielen gaat het om mensen die heilig zijn voor jou en mij. Dan worden in alle kerken en kapellen over de hele wereld de namen genoemd van hen die ons het afgelopen jaar ontvallen zijn.

Zo gedenken wij drie mensen die betrokken waren bij onze geloofsge-
meenschap:

- op 26 december 2019 overleed Frans Tielemans, 89 jaar
- op 7 april 2020 overleed Lies van Diepen, 102 jaar
- op 27 september 2020 overleed Wim Sleddens osa, 85 jaar

Dat ze geborgen zijn in Gods liefde en dat zij in alles waarin zij groot zijn geweest tot ons mogen blijven spreken juist nu zij gestorven zijn.

Gebed voor alle gestorvenen

Op deze dagen van grote verbondenheid bidden wij voor alle gestorvenen. Voor hen die ons nabij waren en de ontelbare anderen. Hen die bemind werden en zij die verlaten zijn. Die in vrede gestorven zijn en voor hen die gedood werden. Die rijk waren en hen die niets bezaten. Voor hen die niet geleden hebben en voor hen die het uitschreeuwden van pijn. Die jong waren en hen die moe van jaren waren. Die rechtschapen hebben geleefd en voor hen die kwaad bedreven. Voor hen die slachtoffer werden van het coronavirus, die in herinnering blijven en anderen die allang vergeten zijn. Hen voor wie men bidt en hen aan wie niemand denkt. Hen die ik kan noemen en hen die ik niet ken. Heer, neem hen op in uw woning, dicht bij U. (Dit gebed is ontleend aan de uitvaartliturgie van Wim Sleddens) .

Joost Koopmans osa

Herinneringen uit een Roomse jeugd (5):

Vasten

De vastentijd begon op aswoensdag-morgen met het klassikaal halen van het askruisje. Na twee vrije dagen weer naar school dus. Van voorjaarsvakantie was in die tijd nog geen sprake en carnaval werd bij ons thuis niet gevierd. Vanaf die woensdag was snoep zes weken taboe. Als kinderen hadden wij alle vier een mooi trommeltje gekregen om het snoepgoed tot Pasen erin te kunnen bewaren. Voor kinderen kende de Kerk geen echte vastenregels, wel de onthoudingsregels met betrekking tot vlees eten: op vrijdag en op speciale vasten-en onthoudingsdagen. Op vrijdag was ik het gewend maar op die speciale dagen was het oppassen geblazen. Ik herinner mij een bezoek aan de slager waarbij ik als gewoonlijk een plakje worst kreeg aangeboden en dat vervolgens smakelijk verorberde. Het bleek ook een onthoudingsdag te zijn...Bij de eerstvolgende biecht zag de brave pater Petrus deze zonde gelukkig door de vingers.

Om de grip op de jeugd en het kerkbezoek te bevorderen, kregen wij bij aanvang van de vastentijd op school een kleurplaat met 40 vakjes. Als je de dagelijkse kindermis in de vastentijd had bijgewoond, mocht je een vakje inkleuren. Onder de kinderen die alle vakjes na afloop van de 40-dagentijd hadden ingekleurd werden enkele leuke prijsjes verloot. Het vasten op zich heeft mij als kind niet veel moeite gekost en ook een bewust of onbewust moreel besef bijgebracht dat je niet alles in het leven direct hoeft te hebben.

En dan mocht op eerste paasdag je trommeltje open . De week na Pasen werd een soort feestweek met elke dag snoep! Op dinsdag mocht ik ook nog meeloten met mijn kleurplaat.

Ach dat katholieke geloof leek zo gek nog niet.....

Harrie Meelen

KNIPSELS (7)

In verband met Allerzielen heb ik knipsels opgezocht die te maken hebben met het levenseinde.

Heb je je nalatenschap op orde?

Een ziekenhuispastor merkt dat er bij patiënten die sterven gaan, naast een goede medische behandeling, ook veel vraag is naar zin, naar zingeving. Er is behoefte aan gesprekken over de grote vragen: wie ben ik, waar kom ik vandaan, waar ga ik naartoe, wat voor zin heeft mijn leven gehad? Als ik sterf, kan ik dat dan op een goede manier? Dat is niet de vraag naar een technisch goed uitgevoerde dood, maar de vraag naar: kan ik gaan, laat ik geen rafels of schulden na waar ik nog wat aan kan doen? Wacht nog iemand op mijn berouw of excuus? Wacht iemand nog op een woord van mij, heb ik mijn kinderen gezegend? Kortom: heb ik mijn nalatenschap op orde?

In rouw

Een rouwbegeleider schrijft: Wat worden er toch schrijnende dingen gezegd over rouwen. Alsof het ooit af is. Hoe kun je nu de band verbreken met iemand die je zo dierbaar was - nee is! . In plaats van uitdrukkingen als verwerken, een plekje geven, en loslaten spreek ik liever over rouw dragen, een verlies integreren en de overledene anders gaan vasthouden. Ik hoop vurig dat die andere afschuwelijke kreten zo snel mogelijk worden losgelaten, tot afval worden verwerkt en hun plekje krijgen.

'Het carnaval der rouwenden'

Schrijver en dichter Boudewijn Büch (+ 2002) moest niets hebben van het toenemende spektakel rondom de dood. Zo werd de uitvaart van een bekende voetballer uitgezonden op de TV en begeleid door voetballiederen. 'Het zal wel een ouderwets standpunt zijn', zegt hij, 'maar nu de dood van ons allemaal geworden is en live op de televisie wordt uitgezonden, is er geen plaats meer voor de verstilling van binnen. De dood moet van de straat af, het rouwbeklag moet van de spandoeken worden verwijderd, de gezichten van de mensen dienen weer stil verdriet uit te stralen. Net als vroeger. Ik wil de vogels weer horen fluiten op de begraafplaats. Ik wil het geknisper van het boekettencellofaan, het zingen van hitparadeliederen en het scanderen van slogans niet meer horen. Ik wil dat de dood terugkeert naar wat zij behoort te zijn: gruwelijk, onbegrijpelijk en afschuwelijk. Het carnaval der rouwenden – ik kan er niet mee leven.'

Een gezellig Allerzielenfeest

Stijn Fens doet verslag van een Allerzielen-avondbijeenkomst op de algemene begraafplaats in het Brabantse Budel, georganiseerd door een uitvaartverzorger die is aangesloten bij uitvaartverzekeraar Yarden. 'Ik vind met moeite een plek op de ruime parkeerplaats. Om mij heen is iedereen uitgelaten alsof ze op weg zijn naar een verjaardagsfeest. Bij de ingang deelt iemand snoep uit aan de kinderen. Het grafveld is een grote lichtjeszee. In de ontvangstruimte vraagt de organisator of ik koffie wil, en of ik de twee opbaarkamers wil zien. Net nog heeft hij met een echtpaar de kosten en de logistiek van een herbegravenis besproken. Deze ongedwongen manier van Allerzielen vieren maakt de dood meer bespreekbaar, vindt hij. Midden op de begraafplaats is een ontmoetingsplek gecreëerd. Er branden fakkels, je kunt er chocolademelk drinken met een speculaasje erbij en met andere nabestaanden praten. Een uitvaartmuzikant brengt er muziek ten gehore die hij speciaal heeft gecomponeerd voor dat laatste afscheid dat ons allemaal wacht: 'Ik heb een verschrikkelijk groot verdriet, zal ik vannacht slapen of niet?' Ik loop weg van de muziek, op zoek naar stilte en denk aan mijn overleden ouders. Allebei in een eigen graf, hier ver vandaan. Daar liggen ze nu in het donker. Moet ik mij schuldig voelen dat het bij hen niet gezellig is? Ik heb niets tegen rituelen. Ook nieuwe rituelen kunnen vaak op mijn sympathie rekenen. Maar je moet je wel afvragen of de uitvaartmusicus met zijn saxofoonuitvoering van 'My Way' op een bed van synthesizer klanken, niet een cruciale grens heeft overschreden. Die begraafplaats in het donker met al die lichtjes... Dat zachte geroezemoes tussen de graven... Zelden was de dood zo licht. Weg man met de zeis. Weg laatste Oordeel. De dood is chocolademelk met saxofoonmuziek.'

In Paradisum

*Naar het paradijs mogen engelen jou begeleiden.
Bij je aankomst zullen allen die gemarteld zijn
je in hun armen sluiten, en dan dragen ze je mee
naar de stad, het heilige Jeruzalem.
Daar schaaft een koor van engelen zich om je heen.
En met Lazarus, de arme zwerver,
zal jij zijn in rust en vrede
voor altijd.*

Priester Han Fortmann († 1970) cultuur- en godsdienstpsycholoog, mijmert in zijn boek *Hoogtijd* over bovenstaande tekst: Bij begravenissen die zonder kerk plaats hebben, wordt niets gedaan dan de dode prijzen, gevoelens van droefheid formuleren en onmachtige troostwoorden uitspreken. De troost van de kerk is het paradijs. En zie hoe de dode daar aankomt! Hij wordt er heen geleid door de engelen en aan de deur ontvangen door martelaren. Men is blij dat hij komt, hij wordt verwacht, hij wordt verbeid en niet alleen maar binnengelaten. Terwijl de dragers de lijkbaar hoog op hun schouders hebben geheven en het haast vrolijke *In Paradisum* klinkt, lijkt het uitdragen op een zegetocht. Het verdriet van de naasten wordt er niet

minder om, maar het ís een feestelijk uitgeleide. De klok die daarbij luidt is geen doods klok, zij verkondigt het leven!

November-december

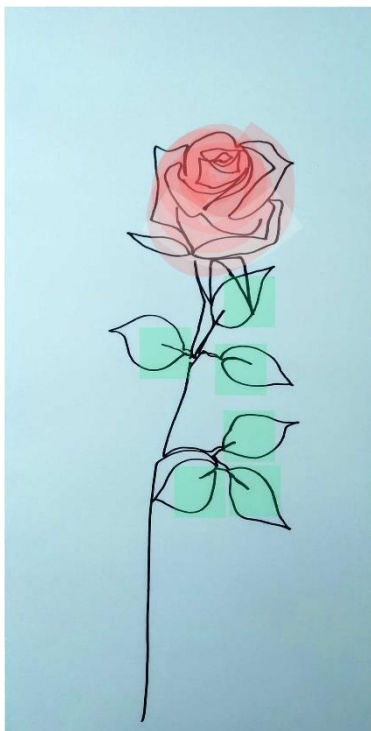
In de dagen rond Allerzielen ben ik bezig met mezelf en de kleine gemeenschap om me heen. In de dagen rond Kerstmis ben ik bezig met het leven en gevoelig voor wat mensen doen met de aarde, de lucht, het water, met planten, dieren en medemensen. Ik wil niet de straat op, ik voel me thuis onder ons. (*Peer Verhoeven*)

Bijeen gesprokkeld door Joost Koopmans osa

DomusDela wint publieksprijs

Het tot ceremoniehuis verbouwde kloostercomplex Mariënhage dat nu de naam DomusDela draagt, heeft bij de verkiezing van het Beste Gebouw van het jaar de publieksprijs gewonnen. De verkiezing werd georganiseerd door de architectenorganisatie BNA. De redactie feliciteert Dela en het Architectenbureau Diederendirix met de behaalde prijs.

De wekelijkse tekening van Anita

Een roos

Voor Jezus,
voor papa
voor mama,
voor alle lieve mensen
om ons heen

dank, dank, dankjewel

Anita

De crisis ervaren

Wereldwijd worden talloze mensen getroffen. Als ik mijn beleving van de crisis ter sprake mag brengen, dan wil ik zeggen dat dankbaarheid overheerst. Mijn lief en ik bleven tot nu toe venijn-, en virusvrij. Zo niet, ontelbaren, helaas.

Gemist wordt door mij het meest het musiceren in zorgcentra en een ziekenhuis in onze woonplaats. Daar mocht ik met mijn aldwarsfluit pro Deo meewerken aan vieringen. Die locaties zijn begrijpelijk extra voorzichtig. Ook mis ik het ontmoeten van dierbaren in een koffiehuis, filmhuis, bij concerten en andere andere cultuurevenementen. In mijn sombere jeugd in de vorige eeuw gebeurde dit overigens zelden. Deze vormen van ontspanning lukten pas later en ervaar ik nog steeds als een luxe.

Zeer ernstig is vooral de toename van onveilige (thuis-)situaties en van misbruik. Ik ben betrokken bij de #Me Too-beweging als ervaringsdeskundige en streef ernaar om daarbij steunpilaartje te zijn.

Wij hopen dat tal van ontspoorde effecten in deze dolgedraaide planeet nu serieus aangepakt gaan worden.

Mijn partner en ik zijn bevoorrecht dat we er samen in staan en hebben nu nog meer tijd voor lezen, naar de radio luisteren en toch thuis muziek blijven oefenen. Voorts vaker echte -!- post zenden (was toch al een nooit-opgegeven hobby); meer tijd inruimen om extra getroffen en veilig te bezoeken, mailen, bellen.

Wellicht nog twee leestips: Paus Franciscus: *De nacht is het donkerst even voor de dag begint* en Mgr. De Korte: *Het verdriet van Brabant (kerken en kloosters in bisdom Den Bosch ten tijde van Corona)*.

Hou vol en behoud de moed!

Ambriëlla

De altfluit is een grotere en lagere versie van de dwarsfluit. Deze fluit geeft een lager geluid dan de gewone dwarsfluit. Omwille van haar lengte wordt ze soms gebouwd met een gebogen kopstuk, wat voor sommigen het bespelen ervan gemakkelijker maakt.

Augustinus spreekt over de dood

Wij worden ook onsterfelijk

Wij zijn iets groots aan het worden. Niemand hoeft zichzelf te minachten: wij waren niets, nu zijn we iets. We zeiden tot de Heer: "Gedenk dat we stof zijn." Maar Hij heeft van dat stof een mens gemaakt, en leven aan dat stof geschonken, en in Christus onze Heer heeft Hij dat stof zelfs naar het rijk van de hemel gebracht. Hier bij ons kreeg Hij een lichaam, hier bij ons werd Hij van aarde. En Hij die aarde en hemel heeft gemaakt, verhief de aarde naar de hemel.

Stel dat we mochten kiezen tussen twee dingen die nog nooit waren vertoond, en we kregen de vraag: "Wat is wonderlijker, een God die mens wordt, of een mens die een mens van God wordt? Wat is wonderlijker, wat is moeilijker?" Wat heeft Christus ons beloofd? Iets wat we nog niet zien: we zullen mensen van Hem zijn en met Hem heersen en in eeuwigheid niet sterven. Het lijkt moeilijk te geloven dat wie als mens geboren is, het leven zal bereiken waar hij nooit sterft. Dat is wat wij geloven als ons hart is wakker geschud, ik bedoel als het stof van de wereld er is afgeschud. Dan kan dat stof ons de ogen van het geloof niet sluiten. Dit is wat wij moeten geloven: na onze dood zullen wij zelfs met ons gestorven lichaam leven en nooit sterven.

Dat is wonderlijk, maar nog wonderlijker is wat Christus heeft gedaan. Want wat is moeilijker te geloven: dat de mens eeuwig leeft of dat God ooit sterft? Dat de mens het leven krijgt van God is makkelijk te geloven. Dat God de dood krijgt van de mens is volgens mij moeilijker te geloven. Toch is dat al gebeurd. Laten we dus ook geloven wat nog komt. En nu gebeurd is wat het moeilijkst te geloven valt, zal Hij ons dan niet geven wat makkelijker te geloven is?

Bron: Website Augustijns Instituut:

<https://www.augustinus.nl/Allerheiligen-en-allerzielen>

Afbeelding van het graf van Augustinus in Pavia